

Pieter Feys

Rugbyclub Rhinos: schouder aan schouder voor buurtsport Oudenaarde

“I tell my students, ‘When you get these jobs that you have been so brilliantly trained for, just remember that your real job is that if you are free, you need to free somebody else. If you have some power, then your job is to empower somebody else. This is not just a grab-bag candy game.’” (Toni Morrison)

Ik geloof er zelf heel erg in dat iedereen een maatschappelijk engagement kan opnemen als individu. In mijn sportclub, Rhinos Rugby Oudenaarde, zijn er gelukkig veel van die individuen. Daardoor kan ik het echt een geëngageerde club noemen die verder gaat dan enkel sportieve prestaties. Wij willen een club zijn waar iedereen zich welkom voelt. Zowel voor de meer recreatieve als voor de heel erg competitief ingestelde spelers is er een plek. Inclusie moet daarbij een evidentie zijn.

Rugby is voor mij een fantastische manier om mensen positief bij elkaar te brengen. Samen met teamgenoten, ogenschijnlijk onoverkomelijke uitdagingen overwinnen geeft gigantisch veel energie. Je leert volhouden, samenwerken en voor jezelf en voor elkaar opkomen. Rugby geeft door de fysieke inspanning ook mentale ademruimte. Het geeft een mens kracht en trots om ook andere uitdagingen in het leven aan te kunnen. Onze leden smeden hechte vriendschappen en creëren levenslange herinneringen. Ze bouwen zo een sterk sociaal vangnet uit. Kortom, rugby is voor mij absoluut empowerend en de clubvisie van de Rhinos versterkt dat nog meer. Een visie die heel bewust en expliciet

Over Pieter Feys

Pieter Feys werd in 1987 geboren in Gent en groeide op in Oudenaarde. Hij studeerde voor leerkracht aan de Arteveldehogeschool (specialisatie Aardrijkskunde, Engels en Geschiedenis). Enkele jaren later behaalde hij ook het diploma van master in de Pedagogische Wetenschappen aan de Universiteit Gent. Van 2016 tot 2020 was hij medewerker bij het Steunpunt voor Inclusie en docent Zorgverbreding en Buitengewoon Onderwijs aan de Arteveldehogeschool. Sinds 2020 werkt hij voltijds aan de Arteveldehogeschool als coördinator Onderwijsontwikkeling en Digitaal Leren voor de leerkrachtenopleidingen. Zijn sportieve hart ligt bij rugby. Sinds zijn zestien jaar is hij betrokken bij de werking van Rhinos Rugby Oudenaarde. Hij is verantwoordelijk voor de sportieve ontwikkeling van de club – in functie van zijn eigen sportieve ontwikkeling woonde hij zelfs een jaartje in Birmingham en Bromsgrove, waar hij speelde voor Bromsgrove RFC in de Engelse National 2 (dat hij tegelijk Engelse bagage kon opdoen was mooi meegenomen). Binnen die sportieve ontwikkeling van de club is ook de sociale insteek voor hem heel belangrijk.

inzet op sportief excelleren én het nastreven van een inclusieve omgeving waar iedereen zich goed voelt.

Een groeiende club met positieve impact

In 1999 begonnen de Rhinos als een groepje schooljongens die eens iets anders wilden. Wat begon als een schoolteam met een twintigtal jongeren, groeide intussen uit tot een stevige organisatie met meer dan driehonderd spelers. We weten dat wij als groeiende club een stijgende impact hebben op onze omgeving. Wij maken de keuze om dat een positieve impact te laten zijn.

Een inclusieve visie zetten we om naar een inclusief beleid dat inzet op het wegnemen van drempels. Daarom hadden we verschillende types participatiedrempels in kaart gebracht: financiële, fysieke en informatieve. Bij elke drempel formuleerden we verschillende acties. Het geheel van de maatregelen was zoveel als mogelijk universeel ontworpen. Met andere woorden: iedereen had baat bij de maatregel. Zo kreeg elke jeugdtrainer bijvoorbeeld een budget van €20 per speler om alternatieve sportieve activiteiten te organiseren. Het ging dan bijvoorbeeld om teambuildingactiviteiten of om het afhuren van een sportzaal wanneer het veld uitzonderlijk onbespeelbaar zou zijn. Als we spelers of ouders zelf zouden laten betalen, zou dat voor sommigen een

onaangename financiële verrassing kunnen zijn die hun deelname in de weg zou staan. Voor de trainers zorgde de maatregel dan weer voor extra mogelijkheden, autonomie en flexibiliteit. Dit was voor hen comfortabel en het resulteerde ook in een beter en gevarieerder trainingsaanbod voor alle spelers. Dat was dus een echte win-win-win. Naast het zoveel mogelijk inzetten op universeel ontwerp, waren er ook meer specifieke maatregelen, zoals het verminderd inschrijvingsgeld of flexibele betalingsmogelijkheden voor bepaalde deelnemers. In totaal werkten we 28 acties uit die de toegankelijkheid van ons aanbod moesten vergroten.

Toch kwamen wij na enige tijd tot de vaststelling dat deze acties en maatregelen onderbenut bleven. De kinderen die het meeste baat zouden hebben bij de maatregelen vonden de weg naar de club maar zelden. Hun gezinnen kennen de verschillende sportclubs in de stad te weinig, gaan er van uit dat ze veel lidgeld moeten betalen of voelen geen affiniteit met de al aanwezige leden. Om sport bij kinderen in kwetsbare situaties te krijgen, moesten we meer outreachend werken. Het beeld van Oudenaarde als witte welvarende stad zie je ook in het publiek van de sportclubs weerspiegeld en daar zijn wij geen uitzondering op. Nochtans zouden kinderen in maatschappelijk kwetsbare situaties ook voordeel kunnen halen uit sportparticipatie. En daar wilden wij als club toe bijdragen.

Een pilootproject bouwen met Theory of Change vanuit co-creatie

Vanuit de overtuiging dat elk kind recht heeft op sportparticipatie, stapten we naar de OCMW-voorzitter met een idee: 'de oprichting van Buurtsport Oudenaarde'. We stelden voor om met de Rhinos trekker te zijn van een pilootproject dat moest draaien rond sportoutreach voor kinderen in kwetsbare buurten in Oudenaarde. Om het project haalbaar te maken voor onze vrijwilligers bakenden we de pilootfase af. We voorzagen activiteiten in één buurt gedurende één week in de paasvakantie. Daarna zouden we bekijken welke lessen we leerden en hoe we het verder konden uitbreiden.

We brachten in kaart welke partners we zeker moesten betrekken in het uitwerken en uitvoeren van dit project. Naast het OCMW werkten nog andere lokale partners mee: de buurtbewoners zelf, de sociale huisvestingsmaatschappij, de sportdienst, de jeugddienst en thuisbegeleidingsdienst De Katrol. En in een latere fase kwam er ook de noodzakelijke financiële ondersteuning vanuit Rugby Vlaanderen, Leo's Audenaerde en Rotary Club Oudenaarde.

Na een eerste kennismaking met deze partners, voelde ik ook bij mezelf de nood aan kennis rond buurtsport toenemen. Enerzijds zocht ik input rond het concept 'buurtsport', anderzijds zocht ik naar een goede manier om een project met zoveel stakeholders te structureren. Zo kwam ik terecht bij Shana Sabbe, een onderzoekster aan de Universiteit Gent die me haar inzichten deelde over het CATCH-onderzoeksproject. Ze zette me

op weg met ‘Theory of Change’ als benadering om de maatschappelijke impact van dit project te duiden en vorm te geven. Om zo sociale verandering te realiseren op basis van programma’s en projecten. Dankzij deze benadering konden we heel gericht aan de slag gaan. De veranderingstheorie (een hypothetische uiteenzetting van de gewenste impact) die we opstelden voor ons pilootproject werd zo een tool om transparant te rapporteren naar de partners en om uitgebreid te evalueren. We konden zo een helder eindrapport voorleggen met input, acties, indicatoren en resultaten. Door met deze benadering stap voor stap te werken kregen alle projectpartners ook inzicht in deze manier van werken. Het was voor ons ook een manier om ons traject te structureren.

Bijeenkomst 1: Hier maakten we tijd om kennis te maken met de partners die initieel interesse toonden in het buurtsportproject. We peilden hoe diep het water was, wat de verwachtingen waren en wat voor engagement iedereen bereid was om op te nemen. Dit moest nog verder groeien maar het was een goede graadmeter om na te gaan of een samenwerking mogelijk was.

Bijeenkomst 2: We concretiseerden verder wat de aan te pakken problemen waren, maar ook waar er kansen lagen in de buurt. We onderzochten hoe Theory of Change en buurtsport ons zouden kunnen helpen om de gewenste sociale verandering te realiseren.

Bijeenkomst 3: We formuleerden gewenste uitkomsten. We hakten de knoop door over de inzet van Theory of Change en buurtsport als twee hulpmiddelen om deze uitkomsten te bereiken. We concretiseerden de gewenste uitkomsten door meetbare indicatoren te formuleren.

Bijeenkomst 4: Vertrekkend vanuit de indicatoren bedachten we welke activiteiten zouden kunnen leiden tot het behalen van deze indicatoren. We formuleerden daarbij de nodige input om die activiteiten te realiseren (zoals vrijwilligersinzet en materiaalkosten).

Bijeenkomst 5: We brachten alle elementen uit onze Theory of Change samen in een logisch model. Dit schematisch overzicht deed ons nadenken vanuit een ‘als-dan’-logica. De centrale vraag daarbij was: ‘Als we deze input geven, leidt het dan tot deze output?’. Na enkele kleine aanpassingen, besloten we dat we voldoende tevreden waren over ons plan om verder te gaan.

Buurtsportweek: Tijdens deze week werden alle voorziene activiteiten uitgevoerd, maar ook bijgestuurd op basis van dagelijkse reflectiemomenten tussen de begeleiders en de deelnemers. Er werd ruimte voorzien voor bijstellingen in ons plan van aanpak. Op basis van deze reflecties werden er verschillende andere methodes voorzien om onze indicatoren, meetbaar te maken. Zo werd er een dagboekkamer voor kinderen ingericht en werden reacties van buurtbewoners anoniem geregistreerd.

Bijeenkomst 6: Op basis van deze reacties konden we evalueren of er ook al sprake was

van de vooropgestelde sociale verandering. We stelden vast dat deze vooropgestelde resultaten zeer ambitieus waren voor zo'n beperkte actie. Toch waren alle reacties zeer positief en was iedereen het erover eens dat, mits uitbreiding, deze resultaten wel nog kunnen behaald worden in de toekomst. De impact die we hadden in de buurt bezorgde een eerste kleine prik maar iedereen heeft hem gevoeld.

Om alle partners mede-eigenaar te laten worden van het project werkten we vanuit een co-creatieve aanpak. Elke bijeenkomst bestond uit oefeningen die iedereen uitdaagden om vanuit zijn/haar rol input en inspraak te geven in het pilootproject. Om tot gemeenschappelijke conclusies te komen werd er rekening gehouden met een goede dynamiek tussen divergent en convergent werken. Dat betekent dat er verschillende inzichten en ideeën verkend moeten worden om ze dan opnieuw samen te brengen in de groep. Zo kunnen we voldoende aandacht hebben voor individuele zoektochten, inzichten en bijdragen terwijl er ook gewerkt wordt aan groepsinzicht, gedeelde waarden, gemeenschappelijke doelen en een coherent plan. Tussen elke bijeenkomst werd de opbrengst van de oefeningen nog eens geanalyseerd door ons als procesbegeleiders en in een afgewerkt verslag bezorgd aan alle partners.

Bijvoorbeeld:

- Divergent: Om de context goed in beeld te brengen, interviewden de partners die de buurt niet kenden de partners die de buurt wel kenden. Er was een interviewleidraad om het gesprek in een zinvolle richting te sturen.
- Convergent: Na de individuele interviews mochten de interviewers hun resultaten voorstellen aan de groep. En waren nog aanvullingen en bijstellingen mogelijk. Ondertussen werd er verslag genomen dat geprojecteerd werd in de vergaderruimte. Op die manier konden we de buurtcontext met zijn sterktes, uitdagingen en problemen in beeld brengen op een manier waarin iedereen zich kon vinden.
- Deze output werd samen met andere output van oefeningen in een verslag opgenomen en doorgestuurd naar de groep. De volgende stappen werden telkens ook meegegeven. Dit gaf richting aan het proces en zorgde ervoor dat de vraag 'waarom doen we dit?' steeds centraal bleef staan.

Dankzij de samenwerking met buurtbewoners wisten wij ook dat we daar niet zomaar konden binnenwandelen en gewoon starten met onze buurtsportweek. Tijdens de drie weken die aan de pilootweek voorafgingen plaatsten we berichten in het bewonerskrantje en gingen we langs bij gezinnen om ons voor te stellen en kennis te maken. Dit deden we altijd samen met een bewoner die goed gekend was in de buurt. Zo konden we vertrouwen opbouwen. Ook tijdens de buurtsportweek zelf bleven we outreachend werken. Elk ochtend werd er langsgedaan aan de voordeur van de kinderen die niet aanwezig waren. Zo zagen we tijdens die week de deelnemers toenemen van een twaalfstal naar een dertigtal kinderen.

Het resultaat van het werken met Theory of Change en vanuit een co-creatieve aanpak was een logisch model (een overzicht van de effectief gerealiseerde impact). Dit

document werd de ruggengraat van het pilootproject ‘Buurtsport Oudenaarde’ en het fundament voor de huidige verderzetting ervan.

Het lijkt misschien een grote investering om voor slechts één buurtsportweek zoveel partners, zo intensief te engageren. Toch waren deze stevige funderingen belangrijk om dit aanbod structureel te maken en uit te breiden. Daarom was het belangrijk om de samenwerkingen tussen alle partners al uit te werken. Door hen reeds in de pilootweek te betrekken zorgden we voor betrokkenheid en inzicht in deze manier van werken. Op die manier konden we een project met duurzaam potentieel afleveren dat uitgerold kon worden in meerdere buurten, tijdens meerdere periodes en met meerdere sportclubs.

Noden van de buurt centraal

We kwamen dankzij de gesprekken met buurtbewoners ook tot de vaststelling dat we niet mochten vasthouden aan de doelstelling om alle kinderen *per se* te willen toeleiden tot een structurele clubwerking. Dit zou voor een impliciete drempel gezorgd hebben. We hebben wel ingezet op het realiseren van de nodige randvoorwaarden voor kinderen die wel graag wilden doorstromen. Zo trachtten we vertrouwen op te bouwen met de begeleiders van de rugbyclub, en een ontmoetingsdag te organiseren op het einde van de week met andere spelers van de club. Dankzij de aanwezigheid van animatoren van de speelpleinwerking vonden ouders ook daar meer vertrouwen. En de link met het bestaande vrijetijdsaanbod in de stad werd verzorgd door een brugfiguur die voor dit project vrijgemaakt was door het OCMW.

Vanuit het buurtonderzoek wisten we ook dat we moesten inzetten op drempels die op het eerste gezicht niet rechtstreeks gelinkt zijn aan sportparticipatie. Zo was er echt nood aan meer positieve interacties tussen jonge, vaak anderstalige gezinnen, en oudere buurtbewoners. De relatie tussen beide groepen was niet altijd positief. Kinderen speelden in de gangen van de appartementsblokken en zorgden voor overlast bij oudere bewoners. Zij communiceerden dan weer moeilijk met de ouders van deze kinderen. Daarom werd elke ochtend van de buurtsportweek omkaderd met koffie voor alle bewoners en was er ruimte voor een praatje. Op het afsluitend feestje werden ook de oudere bewoners actief uitgenodigd en werden er gesprekken op gang gebracht dankzij de brugfiguur en de buurtvrijwilliger.

Buurtsport Oudenaarde: duurzame verderzetting

Na afloop van het pilootproject was het tijd om te lobbyen bij de stadsdiensten en de bevoegde schepenen zodat we de duurzame verderzetting konden waarborgen. Een op sociale media zeer goed onthaald promofilmje zorgde voor het maatschappelijk draagvlak. De transparante rapportering zorgde voor duidelijke argumenten. En het proces van co-creatie maakte van de partners die meewerkten promotoren en mede-

eigenaars. Al deze zaken samen maakten dat de stad structureel geïnvesteerd heeft in dit project. Ondertussen wordt het buurtsportproject gedragen door de stadsdiensten en door acht bijkomende sportclubs. Buurtsport Oudenaarde is gegroeid van één projectweek naar een initiatief van zes weken tijdens verschillende schoolvakanties en is actief in drie verschillende buurten.

Hiermee heb ik het ook losgelaten, mijn hart ligt er nog helemaal in, maar de verdere uitwerking vanuit de Rhinos ligt bij Bram Van Hecke. Bram was er tijdens het pilootproject vanaf het begin bij en was voor mij een heel belangrijke partner. Meer over de verderzetting van Buurtsport Oudenaarde kan je lezen in zijn getuigenis (pag. 476-479).

Cfr. toelichting op pag. 14: de afbeelding op de rechterpagina (@Jaune | Oostende) staat volledig los van de getuigenis.

Bram Van Hecke **Inclusief potentieel**

Ploegsport is altijd al een deel van mijn DNA geweest. Samen voor een doel gaan, geeft me de drive om door te zetten. Je raakt ook verder als je iets samen kan doen met anderen. Als teamsporter werd ik al snel deel van de Rhinos Rugbyfamilie, waar ik eerst als speler een sportieve uitdaging vond en later ook kon meewerken als vrijwilliger aan de sociale pijler van onze clubwerking. Het startpunt van die sociale pijler vond plaats aan de toeg na een intensieve rugbytraining. Pieter Feys, een rasechte Rhino en tevens een innovatieve denker in de club, benaderde me met een gek, maar geniaal idee. We wisselden van gedachten over de ambities van de club om outreachend te werken en kinderen en jongeren maximaal kansen te bieden binnen onze clubwerking. Een dergelijk idee sloot aan bij onze visie om drempels weg te werken en de toegankelijkheid van onze club te verhogen. We geloofden enorm in het inclusief potentieel van onze clubwerking en de kracht van een sportclub als motor in de buurt en stad. Onze club kreeg voor het uitbouwen van ons brede engagement ook erkenning en middelen vanuit Rugby Vlaanderen. Deze erkenning gaf ons de bijkomende support om door te zetten. Het vertalen van dit idee naar een uitgewerkt project werd een bijzonder leerrijk traject waarvan ik graag enkele aspecten met u wil delen.

Samen bouwen aan een plan

Zelf had ik weinig ervaring met het opstellen van een sociaal project van A tot Z. Gelukkig kon ik rekenen op interessante inzichten die Pieter Feys ter tafel bracht. Hij liet zich daarbij inspireren door de 'theory of change' en de inzichten uit soortgelijke projecten in het Verenigd Koninkrijk (voor meer informatie, zie ook de getuigenis van

Over Bram Van Hecke

Bram Van Hecke is dertig jaar, groeide op in Nazareth-Eke aan de oevers van de Schelde en woont nog steeds in dezelfde streek. Hij is een groepsmens die graag de handen uit de mouwen steekt en zich inzet als vrijwilliger. Dat deed hij al als tiener bij de KSA en later bij Rhinos Rugby Oudenaarde. Na een bacheloropleiding Sociaal Werk aan de Arteveldehogeschool en de masteropleiding aan de UGent zette hij in 2015 zijn eerste stappen in het beroepsleven als pedagogisch medewerker bij KSA Nationaal. Van januari 2019 tot eind 2020 was hij halftijds aan de slag bij Oranje vzw en halftijds als ambassadeur en bruggenbouwer bij Jeugdwerk Voor Allen, een netwerkorganisatie die diversiteit en inclusie in het jeugdwerk promoot en ondersteunt. Vanuit zijn ervaring als jeugdwerker leerde hij dat ruimte om te experimenteren essentieel is om te kunnen groeien en te veranderen. Hij wil anderen meenemen in dit veranderingsproces en hoopt zo een bijdrage te leveren aan het recht op vrije tijd voor kinderen en jongeren ongeacht hun achtergrond of hun beperkingen. Sinds januari 2021 is hij in Gent aan de slag bij vzw aPart, waar hij zich als procesbeleider inzet binnen een ESF-project rond arbeidskansen voor jongvolwassenen met een kwetsbare achtergrond.

Pieter Feys op pag. 162-168). Maar uiteraard is ieder proces uniek dus vertaalden we deze inzichten naar de context van Oudenaarde. In een vijftal momenten kwamen we van een eerste idee tot een gedeeld plan waarin alle betrokken partners een actieve rol konden opnemen. Deze betrokken partners waren het Sociaal huis, de Sportdienst, de Jeugddienst, de Sociale huisvestingsmaatschappij Vlaamse Ardennen, Het CAW en Rhinos Rugby Oudenaarde (als trekker en uitvoerder). Alle partners waren overtuigd van het plan van aanpak om een pilootproject, in de vorm van een buurtsportweek, in te richten.

We formuleerden daarbij een aantal gewenste uitkomsten van de buurtsportweek: (1) kinderen en jongeren hebben plezier in sport en beweging; (2) ouders en kinderen hebben vertrouwen in de lokale sportclub; (3) buurtbewoners hebben vertrouwen in de lokale overheid en dienstenverlening en (4) buurtbewoners hebben positieve interacties met elkaar.

De tijdsinvesteringen die we maakten in het opstellen van het gemeenschappelijke doelstellingenkader, de verkenning in de buurt, de promotie en de verantwoording voor de inzet van tijd en middelen, leverden duidelijk op. Na de eerste buurtsportweek volgde er een positieve evaluatie vanuit alle betrokken partners en vanuit de buurt. Elke

partner was enthousiast om alles in het werk te stellen om een tweede editie van de buurtsportweek op poten te zetten. Vanuit onze trekkersrol met de rugbyclub namen we dan ook het initiatief om de buurtsportweek een duurzaam karakter te geven richting de ontwikkeling van een blijvend buurtsportaanbod.

De stad is meer dan een buurt

Met het oog op onze ambitie om van buurtsport een duurzaam gegeven te maken, namen we vanuit de club het initiatief om een promotiefilm te maken van het project. Hierin werden de meerwaarde en de kwaliteit van het pilootproject duidelijk gesteld. De film alsook de krachtige verhalen die volgden uit het pilootproject gaven onze partners goesting en energie om het proefproject verder door te zetten.

In het najaar van 2018 volgde een essentiële fase, namelijk de schaalvergroting van het proefproject en de toepassing ervan in andere buurten. Daarnaast bestond er in Oudenaarde reeds enkele jaren de behoefte om op een vindplaatsgerichte manier 'jeugdwerk' te ontwikkelen samen met kinderen en jongeren in een maatschappelijk kwetsbare situatie. De doorontwikkeling van het proefproject en de nood naar vindplaatsgericht jeugdwerk versterkten elkaar. Er volgde ook een belangrijke financiële impuls: de subsidieaanvraag van het Sociaal Huis werd positief beoordeeld. We zouden op basis van de eerste twee pilootweken financiële steun ontvangen van de Koning Boudewijnstichting voor het komende jaar. Die financiële steun was noodzakelijk, aangezien er voor vele van de partners geen structurele middelen voorzien waren. We besloten daarom in het volgende jaar in totaal vier weken lang buurtsport te organiseren.

In deze groeifase mocht onze rugbyclub niet langer de enige sportclub blijven waarbinnen jongeren konden participeren. In het kader van een krachtige samenwerking organiseerden we samen met de sportdienst een infovergadering voor sportclubs die interesse hadden in het buurtsportproject. Om hen over de streep te trekken, deelden we met hen onze inzichten over de meerwaarde van het project op vlak van netwerkvorming, ledenwerving en naambekendheid. Vele van de clubs vonden dit een bijzonder waardevol initiatief en waren meteen enthousiast om hun club open te stellen. In totaal stapten acht clubs mee in het verhaal: Badmintonclub VLA-bad, VV Volkegem, Frogs Baseball, Basket Haantjes, Rope Skippers, Volleybal, Skateclub De Loods en Rhinos Rugby Oudenaarde. In de tussentijd werd via Uit de Marge ook een jeugdopbouwwerker aangesteld om het vooropgesteld buurtsportprogramma om te zetten in acties op het terrein. Uiteindelijk organiseerden we in 2019 samen met alle partners vier weken buurtsport. In 2020 stonden er al zes buurtsportweken in drie verschillende buurten op de planning.

Hoe doen we het vandaag?

Een buurtsportweek ziet er vandaag de dag als volgt uit: in de voormiddag vindt een sportaanbod plaats waarbij telkens twee sportclubs de coaches voorzien. In de namiddag wordt er spel en animatie georganiseerd door de lokale speelpleinwerking. Aan het einde van elke buurtsportweek kunnen de kinderen, buurtbewoners en de ouders genieten van een feestelijke afsluiter met een hapje en een drankje. Sinds 2019 neemt jeugdopbouwwerker Nikki Kiekens het voortouw op het buurtsportterrein en werkt hij nieuwe werkvormen uit die aansluiten bij de noden en vragen van deelnemers. Hij tracht daarbij buurtjongeren te betrekken in de organisatie van de activiteiten. Intussen werd buurtsport (inclusief het outreachend karakter ervan) formeel opgenomen in de huidige meerjarenplanning en budgetten van het lokale bestuur. Dit geeft ons project het nodige langetermijnperspectief en de ruimte om door te zetten.

In de toekomst willen we nog meer buurten bereiken en meer kinderen en jongeren uit maatschappelijk kwetsbare situaties betrekken. Door de schaalvergroting en de groei van ons aanbod zullen enkele elementen uit ons programma vernieuwd en aangepast moeten worden. Zo zijn we ervan overtuigd dat ons project heel wat potentieel omvat om buurtbewoners te verbinden en krachtige momenten van ontmoeting te creëren. Maar de introductie van het concept in een nieuwe buurt vraagt tijd en onderzoek om het op maat van de buurt aan te passen en na te gaan wie een rol kan/wil spelen in de uitbouw hiervan. De jeugdopbouwwerker levert bijzonder waardevol werk, maar globaal worden we geconfronteerd met een tekort aan tijd om overal vergaand te investeren in de opbouw van netwerken en relaties met de jongeren in alle buurten.

De komende jaren willen we het project verder laten groeien en onze organisatie verder uitbouwen. Dit betekent enerzijds het uitbreiden van onze werking en ons partnernetwerk alsook het verhogen van de impact op kinderen en jongeren in de buurten waarin we actief zijn. We willen bekijken hoe we de link tussen buurtsport, de sportclubs en het jeugdwerk kunnen versterken zodat jongeren ook effectief in het aanbod buiten buurtsport kunnen participeren. Daarnaast willen we bekijken hoe we buiten de vakantieperiodes aanwezig kunnen zijn in de leefwereld van kinderen en jongeren, door bijvoorbeeld een aanbod te ontwikkelen op woensdagen of in het weekend. Als sportclub blijven we betrokken op het buurtsportverhaal, denken we mee en creëren we kansen voor kinderen en jongeren, ook naast het rugbyterrein. In het verlengde van onze vernieuwde terreinen en ons nieuwe clubhuis werken we daarnaast ook aan een plan om in onze nieuwe buurt kinderen, jongeren en hun ouders deel te laten uitmaken van onze Rhinosfamilie.

Ik geloof heel sterk in de meerwaarde en kracht van teamwork en in het creëren van gedeelde praktijken. Daarvan is dit buurtsportverhaal het levende bewijs.